

— Какъ е разбиралъ свидѣтеля, че се отпускатъ или че ще пристигнатъ?

— Азъ разбирахъ, че се отпусчатъ, мисля, че ако бѣха пристигнали, нѣмаше да събирамъ пари на Миларова.

— Може ли да си припомни свидѣтеля, понеже каза, че до края на Февруарий е стоялъ въ София, кога е получилъ писмо отъ Миларова?

— Това бѣше прѣзъ Януарий.

— За това писмо говорилъ ли е свидѣтеля прѣдъ околийския началникъ Турчева.

— Не помия.

— Нека си припомни свидѣтеля. Въ писмото имаше ли нѣщо да се говори за М-ра Прѣдсѣдателя.

— Мисля, че имаше — непомня.

Подсжд. Миларовъ: Азъ искамъ да устанава, че отъ цѣлата върволица, която тукъ изказа свидѣтеля, вслѣдствие на немилостивата обноска, къмъ него, отъ страна на защитниците Д-ръ Помяновъ и Д-ръ Даневъ, казвамъ, че въ тая върволица имаше и нѣкой истинни — природата не е абсолютна въ нищо. Туй напр. гдѣто казваше че когато сме ходили отъ Сливенъ за лжджати, въ файтона сме говорили за ученическите бунтове. Това е истина. Сжщо че при приготвянето на ученическите бунтове, въ Търновската Гимназия, гдѣто той е билъ ученикъ, сполучили да направятъ динамитни бомби, които и испитвали край града. Когато го попитахъ какъ се правятъ динамитни бомби, той захвана отъ химията да ми расправя. Той ми каза че отъ една Радомирска прѣстъ и отъ нѣкаква си Орханска варъ, които тѣ прѣнесли въ Търново направили бомби. Приказва ми два часа за работи каквито бии станали въ денътъ на кръщенето му, когато се кръщавали и пр. Слѣдователно впечатлението което можеше да направя за Пенкова, не бѣше нѣщо особено, защото азъ който отъ 25 год. съмъ навикналъ да слушамъ разни бабини деветини и пѣврѣли и не кипѣли, такива хвалби ги хвърлямъ прѣзъ рамо. Това е едно. Второ, че ний дѣйствително не сме се раздѣлили съ лоши приказки. Забравихъ още, че когато бѣхме на лжджитѣ съ Пенкова, той ме запозна съ браточедата си Д. Стефановъ, единъ отъ първите граждани въ Сливенъ, човѣкъ свършилъ въ Франция, отъ всека една страна въспитанъ, съ обноска дѣйствително благородна. При всичко, че той бѣше отъ правител-